

0.

1. *To nejpodivnější, co nás na počátku každého vyprávění nejvíce zarazí, je dokonalá prázdnota, rozprostírající se před námi. Události se staly a leží kolem nás v souvislé, beztvaré mase, bez počátku a konce. Můžeme začít kdekoli...*

Věra Linhartová

Když jsem se onu středu vrátil s dcerou ze školy domů, schránka na dopisy doslova přetékala: kromě obvyklých Lidových novin obsahovala ještě velkou hnědou obálku se stránkovými korekturami mého románu, dále bílou obálku, adresovanou rovněž mně, a konečně v té době tolik diskutovaný modrý celofánový sáček s reklamním vzorkem výrobku firmy Procter & Gamble. Zamykaje schránku, všiml jsem si, že papírová jmenovka je přeškrtnuta ostrou rýhou, nejspíše od klíče nějakého mladého nepřítele všech učitelů.

V bílé obálce byl krátký dopis od místního milionáře Krále – nabízel mi v něm *časově nenáročnou a velmi dobře placenou práci*.

Jinými slovy: počátek *tohoto* příběhu neležel v beztvaré mase uprostřed dokonalé prázdnoty, nýbrž v úterý 16. června 1992 v bílé obálce v našem kastlíku.

„Přišlo něco?“ chtěla vědět žena.

„Mně přišly korektury románu a nabídka *velmi dobře placené práce*,“ řekl jsem. „Tobě přišly vložky.“

Srdečně zdravím české feministky.

Později jsem si dopis pročetl pozorněji. Logicky jsem předpokládal, že půjde o doučování Agáty, ale trochu zarážející byla Králova navenek nepřiznaná, ale postřehnutelná samozřejmá jistota, že jeho nabídku přijmu – jejím výrazem byla bezpochyby i skutečnost, že stanovil pouze jediný termín naší schůzky. Bezděčně jsem si vybalil známý citát z Fitzgeralda: *Předpokládal pohrdlivě, že nemám v neděli nic lepšího na práci.*

„Ty to vezmeš?“ zeptala se žena.

V její intonaci nebylo zatím přítomno žádné hodnocení.

Pokrčil jsem rameny.

„Chtěl jsi psát *postmoderní román...*,“ podotkla ironicky.

Byl jsem ale rád, že to řekla, protože stejně tak bývala mohla říct, že potřebujeme každou korunu.

Obojí bylo pravda.

„Uvidíme,“ řekl jsem.

Šla do koupelny. Vzal jsem korektury a prohlížel jsem si vstupní stránky. Pustil jsem si k tomu hlasitě rádio, čímž se stalo, že mne žena později přistihla při pohybu, kterému laicky říkám *soulové zavlnění*. Pozorovala mne velmi *shovívavě*, ručník zatočený na hlavě.

„No dobře,“ připustil jsem. „Tak dobře: mám radost.“

„Dobrou noc,“ oznámila mi věčně.

A únavy z vymyšlených obrazů světa, podezření ke každému výmyslu, dokonce, a zřejmě nespravedlivě, i k tomu odvě-

kému a úctyhodnému v literárním umění, přibylo tak radikálně, že nastal zvláštní čas pokory před literaturou faktu a uměním a pravdou deníků.

Sergej Machonin

2. Říkám rovnou, že následující popis Královy vily (podobně jako samotné Královo příjmení) neodpovídá zcela skutečnosti, neboť Králův souhlas se zveřejněním tohoto příběhu byl jednoznačně podmíněn požadavkem, abych provedl taková *opatření*, která by znemožňovala spolehlivou identifikaci. Na druhé straně bych ovšem chtěl zachovat *genius loci* celé té čtvrti a zmínit alespoň skutečnost, že ruch hlavní zbraslavské ulice sem už nedoléhá a že každý třetí člověk procházející kolem všech těch pískovcových podezdívek a ozdobných kovaných plotů, za nimiž lze skrze husté túje občas zahlédnout velkoryse založený trávník či modrou obrubu zahradního bazénu, vede na samonavíjecím vodítku psa ušlechtilé rasy.

Přesně v okamžiku, kdy jsem mohl konstatovat, že číslo uvedené v dopise se shoduje s číslem na sloupku vstupní brány, se ozval nepříjemný pronikavý zvuk, provázející automatické otvírání posuvných vrat. Byl to sice očividně vjezd pro automobily (branka pro pěší byla napravo), ale když jsem se ohlédl a nespatriil nikde žádný vůz, dovtípil jsem se, že jsem byl patrně kýmsi za tmavými okny vily již vyhlížen a že se tato vrata, tato vila a vůbec celý tento *svět* otevírají právě a jen pro mne. S *přátelským* úsměvem směřujícím k oknům vily jsem proto vkročil dovnitř zahrady a moje levá ruka s široce roztaženými prsty vylétla vzhůru v naučeném děkovném gestu. (Ano,